

“Kur’an’ı(n tilavetini, tebliğini ve gereğince davranmayı) sana farz kılan Allah, şüphesiz seni dönülecek bir yere (Mekke’ye) döndürecektir. De ki, “Rabbim hidayetle geleni ve apaçık bir sapıklık içinde olanı daha iyi bilir.” (el-Kasas, 28/85)

“Biz, muhakkak sana, apaşikâr bir fetih yolu açtık. (Bu), geçmiş ve gelecek günahını, Allah’ın bağışlaması, senin üzerindeki nimetini tamamlaması, böylece seni doğru yola iletmesi içindir. Ve Allah’ın, sana çok şerefli bir muzafferiyetle yardım etmesi içindir”

(Fetih, 48/1-3)

Mekke:

Yeryüzünde tevhidin timsâli ilk mâbed olan Kâbe'nin bulunduğu şehir. O Kâbe ki, "Çok mübarek ve âlemlere hidâyet olan Beyt'tir." Mübârek olması ve hidayete vesile oluşu Tevhid-i İlâhî'nin mücessem/maddî bir delili olmasından ileri gelmektedir. İlk banisi, ilk insan ve ilk peygamber Hz. Âdem (a.s.)'dir. Zamanla kaybolan ancak temelleri baki kalan Kâbe'yi daha sonra Hz. İbrahim, oğlu Hz. İsmail yeniden inşa etmişlerdir.

Yeryüzünün bu en şerefli ve en faziletli binası, tevhid inancından uzak yaşayan, hatta bu inancı var güçleriyle ortadan kaldırmaya, müntesiplerini yok etmeye çalışan Kureyş müşriklerinin eline geçmişti. Ne yazık ki onlar tevhidin sembolü olan Kâbe-i Muazzama'nın içi ve etrafını putlarla doldurmuşlardı. Müşrikler, burada her türlü rezaleti irtikâp ediyorlardı.

Gayretullah'a dokunan, Hz. Âdem (a.s.) ile Hz. İbrahim'in ruhaniyetlerini rencide eden ve bütün Müslümanların kalb ve vicdanlarını derinden sızlatan bu durumun bir an evvel ortadan kaldırılması gerekiyordu. Bu mübarek mabedin ve Mekke'nin bir an evvel müşriklerden temizlenmesi gerekiyordu. Hz. Fahr-i Âlem Efendimiz, bunu düşünüyor, bu maksadının tahakkuku için bir yol arıyordu. Ancak imkânlar buna elvermemişti; çünkü Müslümanlar henüz az ve zayıf bir durumda bulunuyorlardı. Peygamber Efendimiz, bu gayesinin tahakkuku için Cenâb-ı Hakk'ın müsait şartlar ihsan etmesini sabırla bekliyordu.

Bir taraftan İslâm'ın en amansız düşmanlarından biri olan Hayber ve civar Yahudileri tabiiyet altına alınmış, bir taraftan en büyük bir fetih ve zafer olan Hudeybiye Anlaşması yapılmış ve yine bir başka taraftan o zamanın koskocaman Bizans İmparatorluğuna Mûte harbi'yle gözdağı verilmişti. Bütün bunlar, İslâm'ın ve Müslümanların, önüne geçilmesi imkânsız, büyük bir kuvvet hâlini almış olduğunu ortaya koyuyordu. Nihayet, Hicret'in 8. yılında İslâm olanca haşmetiyle etrafa yayılmıştı.

Artık bu ulvî ve mukaddes gayenin bilfiil tahakkuk zamanı gelmişti. Ancak, ortada bir mâni vardı. O da, müşriklerle yapılmış olan Hudeybiye Anlaşması idi. Bu anlaşmaya göre, Müslümanlarla müşrikler 10 sene birbirleriyle harb etmeyecek ve anlaşmayı bozma-yacaklardı. Ahde vefada zirve noktada bulunan Rasûl-i Kibriya Efendimiz, bu kutsî gayesi için de olsa ahdini bozup müşrikler üzerine yürümeyi düşünmüyordu.

Kureyşliler'in Anlaşmayı Bozmaları:

Cenabı Hak, bir sebep halketti, Hudeybiye Sulh Anlaşmasının bir maddesi, Kureyş'in dışında kalan kabilelere istediği tarafın himayesine girebilme hakkını tanıyordu. Bu haktan istifadeyle, muahede yapıldığı sırada, Huzaa Kabilesi, Hz. Rasûlullah'ın ahd ve emanına girerek

Müslümanlar tarafında yer almış. Benî Bekir Kabilesi ise müşriklerin himayesini kabul ederek onların tarafını tutmuştu.

Bu iki kabile arasında uzun zaman devam edegelen bir düşmanlık, bir husumet vardı. Bir gün, Benî Bekir Kabilesinden biri, bir şiirle Hz. Rasûlullah'ı hicv ve tahkire yeltenir. Huzaalılardan bir genç buna tahammül edemez ve adamın başını yaralar. Durumu öğrenen Bekir Oğulları, bunu, Huzaalılara saldırmak için bir sebep sayarlar. Kureyş müşriklerinden de yardım alan Benî Bekirler, her şeyden habersiz, Vetir denilen suyun başında ikamet eden ve böyle bir saldırıdan Hudeybiye Sulh Anlaşması gereğince emin bulunan Huzaalıların üzerine ansızın saldırırlar; hazırlıklı bulunmayan Huzaalıları, tâ Mekke'nin içine kadar kovalarlar, Harem'de bile adamlarını öldürmekten çekinmezler. Neticede, çarpışma, Huzaalılardan 23 kişinin öldürülmesiyle son bulur.

Çarpışmada müşrikler, Benî Bekirlere at, silâh gibi yardımlarla kalmamış, ileri gelenle-rinden birçoğu da bilfiil çarpışmaya katılmıştı. Fakat bunu Peygamber Efendimizden kor-karak, gizli yapmışlardı. Ancak, Huzaalılar, bunları tanımışlardı. Kureyş müşrikleri, bu hareketleriyle Hudeybiye antlaşmasını resmen ihlâl etmiş oluyorlardı; fakat bunun Peygamberimiz tarafından bilinmesinden son derece endişe duyuyor, hatta korkuyorlardı.

Bu olay üzerine Amr b. Salim el-Huzâî yola çıkıp Medine'ye geldi. Rasûlullah'ın (s.a.v.) önünde durdu. Hz. Peygamber (s.a.v.) mescidde ashabının arasında oturuyordu. Amr, O'na olan biten hadiseyi anlattı ve yardım istedi. Rasûlullah (s.a.v.) ona şöyle dedi: **"Ey Amr b. Salim! Sana yardım edilecek!"**

Bu sırada Rasûlullah'a (s.a.v.) bir bulut gösterildi. Hz. Peygamber (s.a.v.):

"Bu bulut, Kâ'boğullarına yardım edileceğine işarettir."

buyurdu.

Ebû Ya'la, Hz. Âişe (r.anhâ)'dan şöyle rivayet etmiştir: Rasûlullah (s.a.v.)'in Ka'boğullarına yapılana öyle kızdığını gördük ki, o kadar çok kızdığını o zamana kadar hiç görmemiştim.

Rasûlullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştu: **"Eğer Ka'boğullarına yardım etmez isem, Allah da bana yardım etmesin!"** (Heysemî,

Mecmaü'z-Zevâid)